

Gregg Hurwitz

De president

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Eeuwige regen

De negentienjarige, tot op het bot getrainde Evan is net uit het vliegtuig gestapt, klaar voor zijn eerste missie. Nu kan het echte werk beginnen.

Zijn eerste opdracht als Orphan X.

Hij past zich snel aan deze onbekende plek aan, een door ministeries gedomineerde stad, waar het miezert en de mannen elkaar op de wang kussen.

Zijn dekmantel is waterdicht en wordt ondersteund door visa, een paspoort vol stempels, oude adressen waar hij aantoonbaar heeft verbleven, en telefoons die op strategische plekken worden opgenomen. Jack, zijn handlanger en surrogaatvader, heeft een passend, onopvallend operationeel profiel voor hem bedacht: hij doet zich voor als een jonge, recent van zijn al even jeugdige vrouw gescheiden ondernemer uit Ontario, die overloopt van ambitie om het gevelbeplatingsbedrijf van zijn familie uit te breiden. Hij heeft het profiel samen met Jack opgesteld, het net zolang gekneed als een homp deeg totdat Evan er zo vertrouwd mee was dat hij de pijn voelde van zijn gesneuvelde relatie, en het brandende gevoel dat gepaard ging met de ambitie zijn bedrijf in de vaart der volkeren op te stuwen. Evan heeft geleerd zijn dekmantel niet te spelen, maar hem te zijn. En hij probeert uit alle macht

het deel van hem dat niet in zijn dekmantel gelooft naar de achtergrond te duwen tot het moment komt dat hij het nodig heeft.

Om te voorkomen dat zijn dekmantel afbladdert, beweegt hij zich geregeld door deze grijze stad. Af en toe komt hij op straat leeftijdsgenoten tegen. Het lijken wel wezens die tot een andere soort behoren. Ze dragen rugzakken en lopen jeugdherbergen in en uit, vertellen in liederlijke toestand allerlei schoolverhalen in diverse talen. Hij houdt zich zo als gewoonlijk afzijdig, bemoeit zich niet met hen of wie dan ook. De Verenigde Staten zijn in dit land niet vertegenwoordigd. Dus geen ontmoetingen in auto's met draaiende motoren, geen contacten met een fysieke ambassade. Als zijn missie mislukt, zal hij tientallen jaren wegwijnen in een kille cel, om daar ten slotte eenzaam en vergeten te sterven. Als hij tenminste niet de mazzel heeft voortijdig te worden doodgeschoten.

Als hij op een avond zit te mediteren op het tot op de draad versleten tapijt van een hotel dat net zo oud als het land zelf moet zijn, gaat de mosterdgele telefoon op het nachtkastje.

Het is Jack. 'Mag ik Frederick even?' zegt hij.

'Hier woont niemand die zo heet,' antwoordt Evan, en hij verbreekt de verbinding.

Direct hierna start hij zijn laptop op en kaapt de internetverbinding van het reisbureau aan de overkant van de straat. Hij logt in op een speciaal e-mailaccount en gaat naar de conceptenmap.

En daarin treft hij inderdaad een niet-verstuurd bericht.

Twee woorden: *Pakket klaar*. Met daarbij een adres ergens aan de rand van de stad. Meer niet.

Hij tikt eronder: *Is het een wapen?*

Klikt op Opslaan.

Even later wordt het concept ververst: *Jij bent het wapen. De rest is gereedschap.*

Zelfs vanaf de andere kant van de oceaan strooit Jack nog met zijn parels van wijsheden; deels koan, deels oorlogstaal, altijd pedagogisch verantwoord.

Evan logt uit. Aangezien hun communicatie zich heeft voltrokken binnen een opgeslagen conceptbericht in hetzelfde account, is er geen woord van op het internet terechtgekomen, waar ze gesignaleerd en onderschept zouden kunnen worden.

Als hij zijn kamer wil verlaten, blijft hij met zijn hand op de gammele deurknop staan. Hij heeft een opdracht. Zodra hij door die deur naar buiten stapt, betekent dat dat hij hem aanvaardt. Zeven jaar training zijn aan dit moment voorafgegaan. Zijn lichaam raakt bevangen door een allesomvattende, verzengende angst. Hij wil niet dood. Wil niet de rest van zijn leven in een of ander werkkamp rotsen bikken en goulash eten. Wil niet dat hij aan zijn einde komt met een 9 mm Tokarev tegen zijn schedel gedrukt en de smaak van koper in zijn mond. De eeuwige regen geselt het raam, doet tik-tik-tik tegen zijn zenuwen. Hoewel zijn shirt doorweekt is van het zweet, blijft de deurknop onder zijn hand koel aanvoelen.

Hij hoort Jacks woorden in zijn oor alsof hij naast hem een gebed uitspreekt: *Stel je iemand voor die beter is dan jij. Sterker. Slimmer. Harder. En doe dan wat hij zou doen.*

‘Gedraag je zoals je zou willen zijn,’ prevelt Evan voor zich uit.

Hij neemt zich voor zijn angsten daar in die kamer achter te laten. Voorgoed.

Hij opent de deur en stapt naar buiten.

In de bus waarin hij de stad uit rijdt, ruikt het naar lichaamsgeuren en zoetige tabak. Evan gaat achterin zitten

en brengt een dun laagje secondelijm over zijn vingertoppen aan, om te voorkomen dat hij afdrukken achterlaat. Hij geeft hier de voorkeur aan boven het dragen van handschoenen, omdat het niet zo opvalt en het zijn tastzin minder belemmert.

Het hobbelige asfalt gaat over in een onverharde weg die door de heuvels slingert. De troosteloze Oostblok-kolossen maken plaats voor uit vervallen huizen opgetrokken gehuchten. Lakens wapperen in de wind. Gebouwen hellen vervaarlijk over. Een windvlaag voert naast de regen ook de oproep tot gebed van een muezzin aan. Het lijkt wel alsof ze niet naar een ander land maar naar een ander continent zijn afgereisd.

Het adres blijkt een appartementencomplex zonder lift dat uitzicht biedt op een door auto's geblokkeerde straat. Evan bestijgt de gestucte trap, loopt over de blauw-witte Turkse tegels en klopt op een enorme, houten halfronde deur met verroeste scharnieren. Deze zwaait luid knarsend open, waarna een gezette man in ruim zittende, onopvallende kleding tevoorschijn komt.

'Ah,' zegt hij, terwijl zijn montuurloze bril glinstert. 'Ik ga ervan uit dat je reis veilig is verlopen?' Zijn met een licht accent uitgesproken Engelse woorden gaan gepaard met een gebaar van zijn in een te grote mouw gestoken arm. 'Kom verder.'

Het plafond is hoog, als in een kerk. Boven op een tv-toestel met konijnenorenantenne ligt een Makarov pontificaal in het zicht. De man en Evan lopen door de tegen elkaar aan tikkende kralen van het vliegengordijn naar de kleine keuken en nemen plaats achter ondiepe teakhouten nappen gevuld met vijgen, gedroogde vruchten en noten.

De man haalt een klein plastic zakje tevoorschijn waar met watervaste stift in cyrillich schrift NIET AANRAKEN

op staat. Het zakje bevat slechts een enkele kogelhuls. Evan bekijkt hem door het plastic heen. Een met koper beklede stalen huls van een 7.62x54mmR-kogel.

Hij beseft dat op de huls, die hij bij wijze van dwaalspoor moet achterlaten op de plek waar hij zijn opdracht ten uitvoer moet brengen, een vingerafdruk te vinden zal zijn.

Als hij de man bedankt en aanstalten maakt om op te staan, steekt de man zijn hand uit en klemt zijn gebruikte vingers om Evans pols. 'Wat je nu in handen houdt, is gevaarlijker dan je je kunt voorstellen. Wees voorzichtig, mijn vriend. Het is daarbuiten niet veilig.'

De volgende ochtend gaat Evan naar de wijken in de stad die hij de afgelopen weken minutieus heeft verkend. Hij weet waar hij zijn informatie vandaan moet halen en belandt uiteindelijk in een achterkamer van een verlaten textielfabriek, waar hij gebogen over een industrieel weefgetouw waarop Sovjet-wapentuig in strakke rijen ligt uitgestald een gesprek voert met een kleine bonkige Est.

De huls in Evans broekzak hoort bij een kogel die in een beperkt aantal wapens past. Hij bekijkt de verworvenheden van het Warschaupact, laat zijn oog vallen op een overvolg verklaarde Mosin-Nagant met een PSO-1-kijker. Hij wijst hem aan, waarop de Est hem het in een schone wapendoek gewikkelde geweer aanreikt. Met een aan wellust grenzende glimlach kijkt hij toe hoe Evan het Russische scherpschuttersgeweer inspecteert.

Met het geweer kan Evan vanaf honderd meter meerdere kogels luttele centimeters van elkaar laten inslaan; hoewel het uitstekend voldoet, stelt Evan zich op als de ontevreden onderhandelaar. 'Niet echt een topwapen, zo te zien.'

De man buigt zijn zachte, roze vingers. 'Alsof je aan de National Matches in Camp Perry gaat meedoen.'

Deze verwijzing naar de door de NRA georganiseerde schietwedstrijden ontgaat Evan, de koper uit Noord-Amerika, niet. Hij maakt zijn loerende oog los van het telescoopvizier en kijkt de kleine man in zijn belachelijke pak met pochet aan.

De Est herschikt zijn das, gebaart met zijn babygladde kin naar het wapen. ‘En bovendien,’ zegt hij, ‘drie miljoen dode Duitsers liegen niet.’

‘Alvar?’ Een zwakke vrouwenstem doet Evan omkijken.

In de deuropening staat een mooie jonge vrouw van misschien vijftien jaar oud. Ze is naakt, op het sjofele laken dat over haar schouders hangt na. Haar zwartomrande ogen liggen diep in de kassen. Botten duidelijk afgetekend onder haar huid. Evan ziet achter haar een smerige matras op de grond liggen, en een tinnen kopje en bord.

‘Ik heb honger,’ zegt ze.

Evan kan dit met behulp van zijn rudimentaire Russisch uit haar woorden opmaken, hoewel hij ervan uitgaat dat ze Oekraïens spreekt. Hij neemt zich voor deze taalkundige tak zo snel mogelijk aan zijn Indo-Europese arsenaal toe te voegen.

De Est zucht, valt plotseling uit zijn rol van nijvere middenstander. ‘Terug naar je kamer, godverdomme. Ik heb je toch gezegd dat je er nooit uit mag als ik zakendoe.’

Ze trekt zich niet zozeer terug; het lijkt eerder alsof ze door de kantooruimte wordt opgeslokt.

Evan weegt het geweer in zijn handen, alsof hij per gram moet afrekenen. Hij gebaart met zijn hoofd naar de deur. ‘Je hebt je handen zo te zien vol aan haar.’

Alvar grijnst zijn met tabaksvlekken ontsierde tanden bloot. ‘Je moest eens weten, mijn vriend.’

Aan de zijkant staat een pallet met kratten vol handgranaten die door een zeil maar half aan het zicht onttrokken

worden. De Est ziet Evan ernaar kijken.

‘1997 is een goed jaar voor me geweest, mijn vriend,’ zegt hij. ‘Het lijkt hier momenteel wel het Wilde Westen. Ik krijg meer bestellingen dan ik aankan. Grote aantallen op dit moment. We hebben het over figuren die hele naties in beweging kunnen brengen.’

‘Voor welke partij?’ vraagt Evan.

De man lacht. ‘Er zijn geen partijen. Alleen maar geld.’

Hij heeft het nog niet gezegd of een stapel bankbiljetten wisselt van eigenaar.

Tweeënzeventig uur later zit Evan, met de Mosin-Nagant in zijn hand, op zijn hurken in een vochtig riool onder een doorgangsweg. Hij wacht op een betonnen richel boven de drekrivier. Hij heeft door de spijlen van het afvoerrooster in de stoep vrij zicht op de straat voor hem. In de verte hoort hij geschreeuw uit mobiele luidsprekers en het geroezemoes van een naderende menigte.

Jack heeft Evan via diverse gecodeerde berichten laten weten wat de bedoeling is. Zijn doelwit: een oorlogszuchtige minister van Buitenlandse Zaken die met de dag invloedrijker wordt en zijn mond vol heeft van nucleaire bewapening. Evan wacht in de moerassige vochtigheid. Vanaf de straat boven hem hoort hij een kreet. Hij heft het geweer tot de punt van de loop luttele centimeters van de opening in de stoep zweeft, en concentreert zich op wat hij ziet, tot zijn telescoopvizier zijn volledige wereld is geworden.

Op schouders gehesen kinderen lachen en klappen. Het publiek dat hij op de stoep ziet staan, wordt met dranghekken op afstand gehouden. Minivlaggetjes wapperen voor gezichten als een zwerm insecten.

De kop van de stoet, een aantal gepantserde SUV's, komt

op een paar honderd meter afstand aanrijden. De voertuigen rijden over de strook asfalt naar Evan toe. Zijn blikveld wordt verstoord door talloze in de matte middagzon reflecterende autoruiten.

Evan plaatst zijn lichaam achter het geweer om de terugslag zo goed mogelijk op te vangen en indien nodig snel een tweede schot te kunnen lossen. Hij berekent de mechanische afwijking: het verschil van bijna twee millimeter tussen het draadkruis en de hoek van de vuurmond. Hij stelt vervolgens het inslagpunt vast op negentig meter afstand, het punt waar de afstand tussen de voertuigen ten opzichte van de hoek die hij nodig heeft optimaal is. Zijn blikveld zal kleiner worden naarmate de auto dichterbij komt. Zodra het doelwit het inslagpunt gepasseerd is, zal het met elke naderende meter moeilijker te raken zijn. Negentig meter, niet meer, niet minder.

Hij neemt zijn positie in. Hij is muisstil, op zijn ademhaling na, die kil aanvoelt op zijn getuete lippen.

Plots ziet hij het doelwit zijn telescoopvizier grotendeels vullen. Een lange, kalende man, in een goed gesneden donker pak dat hem een statig voorkomen verleent, in het gezelschap van zijn vrouw in een ruimvallende auberginekleurige jurk, en omringd door diverse hoge militairen in groot galatenuë. Ze zwaaien naar het publiek vanuit een open auto die wel wat weg heeft van de pausmobiel.

Honderdtien meter.

Honderd.

Maar dan dient zich een probleem aan.

De vrouw van de minister, die naar de andere kant van de straat wil kijken, draait zich om en gaat daarbij vol in Evans blikveld staan. Haar hoofd bevindt zich pal voor dat van haar echtgenoot.

Vijfennegentig meter.

Paniek. Heel even is Evan uit het veld geslagen, maar vrijwel direct herpakt hij zich weer.

Als hij door haar heen moet, kan dat het beste via de oogkas; op die manier hoeft de kogel slechts één keer door de schedel te dringen, met het bijbehorende risico van zijn baan af te wijken. Evan laat het draadkruis over haar pupil zweven.

Drieënnegentig.

Hij spant de tweefasentrekker aan, voltooit ademhaling een.

Hij kijkt recht in haar oog, kijkt bij haar naar binnen. Mascara op de gekrulde wimpers, lachrimpels rond haar oogleden. Ze is geen doelwit van de missie. Moet hij haar dood op de koop toe nemen? Evan luistert in de krochten van zijn brein naar de stem van Jack, maar hoort enkel het geruis van langsrijdende autobanden vermengd met de kakofonie van de menigte.

Tweede ademhaling. Uitademen. De laatste halve ademhaling voordat hij vuurt.

Als hij nog langer wacht, zadelt hij zichzelf op met een reeks nieuwe problemen.

Het enige wat hij hoeft te doen om dat te voorkomen, is zijn vingertop een millimeter bewegen.

Plotseling dient de stem van Jack zich alsnog aan, fluisterend in zijn oor: *Het moeilijkste is niet om jezelf in een moordenaar te veranderen. Het moeilijkste is om jezelf ondanks alles menselijk te houden.*

Het voertuig komt dichterbij. Het rijdt over de X. De donkere stip van haar pupil, de minister die zijn hoofd terugtrekt waardoor het zich precies achter het hare bevindt. Nu.

En dan zijn ze er voorbij.

Evan kapt zijn halve ademhaling af. Zweet prikt in zijn ogen. Hij denkt koortsachtig na, hercalculeert, herberekent

kruispunten, draait de uitvergroting terug zodat de uitgezoomde gezichten kleiner worden, alsof hij het missiegebied met de rand van zijn telescoopvizier wil afbakenen. Zoals hij al had gevreesd, is zijn blikveld gekrompen, nog een probleem boven op de al groeiende stapel.

Hij ademt in. Concentreert zich.

Het aanspannen van de trekker. De uitvergroting terugdraaien, terug. Er zal een moment komen, één enkel moment, om het goed en netjes af te maken, en als dat moment zich aandient, zal hij er klaar voor zijn.

De militairen, de monden onder hun snorren in een glimlach geplooid, omringen de vrouw, het gezicht van de minister verschijnt met tussenpozen in beeld. Vijfenzeventig meter nu, de hoek wordt naarmate de auto doorrijdt kleiner en kleiner, tot er nog maar een kier over is.

Het universum is gereduceerd tot de buis van de telescoop kijker. Er bestaat niets anders meer, zelfs geen lucht. De vrouw draait zich om, waardoor haar pronte boezem het blikveld vult, de minister verdwijnt weer achter haar uit het zicht. Evan wacht tot ze haar arm heft om naar het publiek te zwaaien, en als die eindelijk omhooggaat, hijst die de lap stof van de mouw als een vleugel mee omhoog. De stof onttrekt de minister aan het zicht, maar Evan volgt zijn beweging, berekent hoe ver hij bij hem vandaan is.

Hij ademt langzaam en gelijkmatig uit, en haalt de trekker over. De kogel dringt op zo'n drie centimeter onder de gestrekte elleboog van de vrouw door de gaasachtige stof.

Evans handen lijken uit zichzelf te bewegen als hij het geweer voor een tweede schot laadt en de huls, die met een rinkelend geluid naast zijn voeten neerkomt, uit het wapen bevrijdt. Maar een tweede kogel blijkt niet nodig. De minister van Buitenlandse Zaken hangt met een doodse blik in zijn ogen tegen twee generaals aan, met in een van zijn

wangen een gat waar een duim in past. De mond van zijn vrouw staat wagenwijd open en trilt van haar schreeuw, die echter verloren gaat in het kabaal van de menigte.

Hij laat het wapen vallen in de drekstroom onder hem. Nadat hij de huls van de fatale kogel in zijn zak heeft gestopt, haalt hij het plastic zakje tevoorschijn en legt de met koper beklede stalen huls met de onzichtbare vingerafdruk, waarvan hij weet dat die toebehoort aan een Tsjetsjeense opstandeling met een bedenkelijke reputatie, ervoor in de plaats.

Hoewel ze eerst het publiek, de gebouwen in de directe omgeving en de geparkeerde auto's zullen onderzoeken voordat ze op het idee komen ondergronds te gaan, rent Evan naar de uitgang en klimt vijf blokken noordwaarts uit een rioolput omhoog en staat op een parkeerplaats. Hij loopt drie blokken naar het oosten, bij de snel aanzwellende commotie vandaan, en stapt in een bus. Een paar kilometer verderop stapt hij uit, trekt zijn aan twee kanten draagbare jas binnenstebuiten aan en doorkruist de stad, hoort de passanten het nieuws verspreiden, vangt flarden op van gesprekken aan cafétafels, nieuwsbulletins uit autoradio's.

Eenmaal terug in zijn veilige huurkamer logt hij in op het e-mailaccount en maakt een nieuw bericht aan dat uit een enkel woord bestaat: *Geneutraliseerd*.

Even later wordt het concept bijgewerkt: *Rond de operatie af*.

Evan staart naar de woorden en voelt emotie opwellen. Als hij een hand door zijn korte haar haalt, is de palm ervan nat van het zweet. Hij staat op, loopt bij de laptop vandaan, keert weer terug. Typt: *Verzoek om telefonisch contact*.

Hij klikt op Vernieuwen. Nog eens. Niets.

Jack twijfelt nog.

Zeventien angstige uren later krijgt Evan eindelijk antwoord, en nog weer twee uur later staat hij in de afgesproken zijstraat, waar hij vanuit een telefooncel contact heeft gehad met Jack in een andere telefooncel. Hij spreekt Jack in de kleine uurtjes van een nieuwe ochtend aan de Oostkust, maar hij klinkt even waakzaam als altijd, zijn agentenbrein hakt zijn met beladen intonaties geformuleerde antwoorden in keurige woordpakketten, afgewisseld met veelzeggende stiltes.

‘Het enige wat hij heeft gedaan is me een huls geven,’ zegt Evan.

Jack zegt: ‘Het enige voor zover jij weet.’

‘Hij leek loyaal. Een aanwinst.’

‘Je moet niet alles geloven wat je denkt.’

De wind blaast druppels in Evans gezicht, hij duikt zo diep mogelijk in de kraag van zijn jas, ondertussen om zich heen kijkend, naar de voetgangers, de auto’s, de ruiten van de hoge stenen gebouwen om hem heen.

‘Hij is geen vriend van ons,’ zegt Jack. ‘Hij is een allemansvriend. Een zakenman. Hij verkoopt niet alleen maar hulzen met vingerafdrukken. Hij verhandelt wapentuig.’

‘Wapentuig?’

‘Splitsatomen. Aan de hoogste bieder. Hij vormt een complicerende factor bij ons werk daar. Meer hoeft je niet te weten.’

‘En het Zesde Gebod dan?’ zegt Evan, met een stem waarin zijn toenemende woede duidelijk doorklinkt. ‘Trek bevelen in twijfel.’

‘Dat heb je al gedaan,’ zegt Jack. ‘Nu is het tijd om ze uit te voeren. Rond de operatie af. Je vriend en alle anderen die je mogelijk hebt gebruikt. We kunnen, en zullen, hier nooit mee geconfronteerd worden.’

Wat volgt is het gezoem van een aanhoudende kiestoon.

Evan loopt door de buurt totdat hij op een GAZ Volga stuit, een vierdeurs sedan die je in deze contreien net zoveel ziet als Chryslers in Detroit. Hij weet de motor aan de praat te krijgen en rijdt onder een bonte zonsondergang de stad uit. Hij zet de auto neer op een aantal huizenblokken afstand van het appartement met de gestucte wenteltrap, dat hij dankzij de snel invallende schemering ongezien weet te bereiken. Pas als hij op de blauw-witte Turkse tegels staat, haalt hij zijn *lockpick*-setje tevoorschijn. Het roestige slot op de halfronde houten deur geeft zich binnen enkele seconden gewonnen.

Evan loopt geruisloos door de donkere voorkamer met het hoge plafond. De Makarov ligt nog op zijn plek boven op de ouderwetse tv. Hij is geladen.

Er brandt licht in de keuken aan de achterzijde van het appartement, en van achter het kralengordijn klinkt de door veel ruis onderbroken stem van een opgewonden radiopresentator, die ratelt in een taal die Evan niet kan thuisbrengen. Tajik? Bukhori?

Wat weet hij toch weinig over het leven dat hij op het punt staat te beëindigen.

De kralenkettingen snijden zijn blikveld in verticale repen. De man zit aan de kleine gehavende tafel en lepelt met zijn gezicht van hem afgewend een kom soep leeg. Naast de kookplaat staat een ouderwetse radio op het aanrecht. Een prozaïsch, klein tafereel: *Eenzame, etende man*.

Evan stapt door het gordijn, het getik van de kralen verraadt zijn aanwezigheid. De man draait zich om en kijkt hem door een montuurloze bril aan. Er volgt een korte schok van herkenning, en dan trekken de groeven in zijn gezicht zich samen tot een verontruste frons. Er is geen woede of angst, enkel droefenis. Hij knikt eenmaal, draait zich dan langzaam om en eet door.

Evan schiet hem door zijn achterhoofd.

De man valt voorover, waardoor zijn stoel een paar centimeter naar achteren wordt geduwd. Hij blijft met zijn borst op de rand van de tafel en zijn gezicht in de soep liggen.

Evan haalt hem uit de soep, zet hem rechtop en probeert zijn gezicht zo goed mogelijk schoon te maken. Zijn linkeroog en een deel van zijn voorhoofd zijn weggeslagen. Als Evan de theedoek terug naar het aanrecht wil brengen, stuit hij op een lompe asbak van klei, overduidelijk door kinderhanden gemaakt.

In de gootsteen geeft hij over.

Daarna leegt hij de fles bleek die hij in een van de keukenkastjes heeft gevonden in de gootsteen.

Bij zijn vertrek via de donkere trap ziet hij een wellicht door het pistoolschot gealarmeerde man op zijn gemakje naar boven lopen. Zelfs in het duister licht 's mans linker-
vuist op.

Ze blijven beiden halverwege de trap staan.

Evan neemt de man waar als een grote donkere vlek, zoals dat andersom ook het geval moet zijn. De man buigt zijn hoofd licht, richt zijn ogen op het pistool dat Evan vastheeft. De man laat zijn eigen pistool zakken, spert zijn andere hand open ten teken dat hij niets kwaads in de zin heeft, en schudt zijn hoofd. Evan knikt en loopt langs hem heen.

Tien minuten later, halverwege de terugweg naar de stad, verhindert de knoop in zijn maag hem nog steeds diep in en uit te ademen.

Zijn volgende halte is de verlaten textielfabriek. Als hij langs de enorme, kriskras neergezette rollen stof naar binnen is gegaan, staat plotseling de vierkante Est voor zijn neus. Hij is uitgerust met een niet misselijke kalasjnikov, waar als een slagrand een gekromd magazijn uit steekt.

Evan moet het met een pistool opnemen tegen een AK-47. Ze staan vlak bij het industriële weefgetouw waar ze hun eerste afspraak hadden.

De Est beweegt uit onschuldige nieuwsgierigheid zijn hoofd, maar houdt het wapen stevig vast en zijn kleine oogjes staan zo hard als kralen. Zelfs op dit tijdstip, gewekt uit zijn slaap, draagt hij een keurig geperste pantalon en een maatoverhemd, waarvan één pand echter uit de broek hangt. De deur naar het kantoor achter hem is dicht, maar achter het melkglas in het raam licht een zwak schijnsel op.

De mannen houden elkaar gevangen in een ongemakkelijke wapenstilstand, waarin ze elkaar niet onder schot houden maar hun wapens ook niet laten zakken.

‘Ik heb je hulp nodig,’ zegt Evan. Langzaam, behoedzaam heft hij de Makarov en klooit wat met de slede. ‘Hij blijft hangen.’

De Est tovert een glimlach op zijn gezicht, een keurige boog tussen twee zachte roze wangen. ‘Dat krijg je met een wapen dat je niet bij mij hebt gekocht.’ Hij steekt zijn hand naar het pistool uit. ‘Maar even serieus, wat je zegt is statistisch hoogst onwaarschijnlijk. Makarovs haperen niet.’ Dat hoefde je Evan niet te vertellen, maar het was het enige smoesje dat hij in de gauwigheid had kunnen verzinnen.

De Est wappert ongeduldig met zijn hand. Onder zijn andere elleboog piept de loop van de AK tevoorschijn. ‘Nou?’

Evan ziet zich gedwongen het wapen uit handen te geven.

De Est zet zijn eigen wapen tegen het weefgetouw en pakt het aan. Hij haalt het magazijn eruit, bekijkt het en glimlacht om Evans onbenulligheid. ‘Door de speling is er op de onderkant van de magazijnrichel een braam ontstaan.’

Hij haakt de punt van zijn schoen achter een kartonnen doos en trekt die onder het weefgetouw vandaan. Na enig

gerommel vist hij er een nieuw magazijn uit, ramt het op zijn plek en overhandigt het wapen aan Evan.

‘Het spijt me,’ zegt Evan, en hij schiet de man in zijn borst.

De Est tuimelt naar achteren en valt met geopende handen op het beton. Hij trilt, zijn armen schudden hevig. Een kusch laat een fijne spuugnevel op zijn lippen achter. Evan hurkt, pakt een gemanicuurde hand vast. De nagels zijn schoon en kortgeknipt. De Est grijpt Evans vingers, pakt met zijn andere hand diens onderarm vast en trekt hem naar zich toe. De gedeeltelijke omhelzing zou in een andere context, en wie weet ook in deze, kunnen worden opgevat als een teken van genegenheid. Evan laat hem voorzichtig achteroverzakken, ondersteunt zijn hoofd zodat het niet op het beton smakt. Hij houdt de hand van de man vast tot alle leven uit hem verdwenen is.

Dan staat hij op, loopt terug naar het bescheiden kantoor en doet de deur open. Het meisje, asgrauw en met bebloede lippen, ligt opgekruld op de matras. Op een metalen klapstoel liggen heroïnegebruikersspullen. Ze is naakt, zit onder de blauwe plekken, haar botten tekenen zich onder haar huid duidelijk af. Haar linkerschouder lijkt uit de kom. Het is onmogelijk dat ze het schot niet gehoord zou hebben.

Op een metalen bureau tegenover de matras staat een met bankbiljetten volgestouwd sigarenkistje. Evan pakt het op en zet het naast haar dunne arm op de grond. ‘Je bent vrij,’ zegt hij.

Ze laat haar doodse blik op hem rusten. ‘Waar moet ik heen dan?’ vraagt ze.

Hij laat haar met het kistje vol geld achter.

Die avond gaat hij in een ander hotel op bed liggen, logt in op het e-mailaccount en laat een conceptbericht voor Jack achter. *Operatie afgerond.*

Hij bekijkt de vertrektijden vanaf het op een na grootste vliegveld van het aangrenzende land. Morgen belooft het een drukke dag te worden.

En de dag erna, en die daarna, en die daarna.

1

Een gezicht in de menigte

Een man ging op in de toeristenmassa die zich op de stoep van E Street had geposteerd. Hij was niet opvallend groot of klein, niet extreem gespierd of mager. Een doorsnee, niet overdreven knappe man.

Om zich te wapenen tegen de beveiligingscamera's had hij zijn Washington Nationals-pet tot vlak boven zijn ogen getrokken. Hij had watten achter zijn kiezen gepropt om zijn gezicht te vervormen en de biometrische software te misleiden die de Secret Service gebruikte bij het scannen van alle gezichten in de menigte. Hij droeg strakke kleding waarin de contouren van zijn lichaam goed uitkwamen, en had de gezien het weer overbodige jas achterwege gelaten, die anders alleen maar argwaan zou kunnen wekken als een voorwerp dat mogelijk een wapen of iets anders aan het zicht moest onttrekken.

Hij was – net als de vorige keer, en de keer daarvoor – van de Westkust naar D.C. gevlogen met een paspoort dat op andermans naam stond. Hij had met weer een andere schuilnaam een auto gehuurd en bij het inchecken in het hotel een derde identiteit gebruikt.

Hij lurkte aan de Big Gulp die hij bij de 7-Eleven had gekocht, een rekwisiet dat samen met zijn T-shirt van het National Air and Space Museum en de schoenen van Clarks

die hij vorige week had gekocht en met wat vieze lappen in de droger had gestopt om ze een versleten uiterlijk te geven, zijn toeristenlook helemaal afmaakte. De frisdrank smaakte zoals je dat mocht verwachten van in maïssirop opgeloste suiker, en hij vroeg zich af hoe het toch mogelijk was dat mensen zichzelf vrijwillig met dit soort brandstof vergiftigden.

Hij wist welke visuele kenmerken hij moest vermijden; hij zweette niet en vermeed het maken van zenuwachtige bewegingen; geen schouders optrekken, niet van de ene voet op de andere wippen. Hij had geen tas of rugzak bij zich en hield zijn handen uit zijn zakken.

Evan Smoak kende de protocollen van de Secret Service van haver tot gort.

Het afgelopen halfjaar had hij stukje bij beetje bewijsmateriaal verzameld en dat tot een totaalplaatje gesmeed. Hij naderde de eindfase van zijn voorbereidende onderzoek. Het was tijd om aan de planning van de missie te beginnen.

Hij plaatste zijn handen op de spijlen van het drie meter hoge hek. De bomen op de South Lawn vormden een trechter naar het Witte Huis, wat een aardige metafoor zou zijn geweest voor Evans eigen verkokerde blikveld, als hij het type zou zijn dat oog had voor metaforen.

Hij zette zijn Big Gulp op de stoep, pakte de om zijn nek bungelende camera en deed alsof hij aan de instellingen prutste. Om hem tussen de spijlen van het hek door te krijgen, moest hij de zonnekap van de 18-200 mm Nikkor-lens af halen. Toen hij zijn oog tegen de zoeker drukte, had hij de uitgestrekte zuidelijke zijde van het Witte Huis uitvergroet in beeld.

Terwijl hij werd omgeven door een horde fotograferende toeristen, bestudeerde hij door de lens het terrein. De veiligheidsmaatregelen waren indrukwekkend.

Het terrein was afgebakend met strategisch geplaatste stalen palen.

Ondergrondse laserstralen lagen te wachten tot ze bij de minste verstoring uit de aarde omhoog zouden schieten.

Een paar meter achter het hek hingen grondsensoren en *high-res* beveiligingscamera's, klaar om elke beweging of trilling aan de verkeerde kant van het hek te registreren.

Geüniformeerde Division Officers stonden op over het terrein verspreide, goed zichtbare uitkijkposten, ondersteund door een calamiteitenteam uitgerust met FN P90-machinepistolen. De agenten droegen, geheel in lijn met de Secret Service-stereotypen, Wiley X-zonnebrillen, die echter niet louter decoratief maar ook functioneel waren: iemand met kwaad in de zin wist nooit in welke richting ze precies keken. De goed zichtbare bewakingsposten leidden het publiek af van alle andere voorzorgsmaatregelen die ze niet geacht werden te zien.

Het zuidwestelijke hek werd bewaakt door twee Mechelse herders die over een thermo-elektrisch gekoelde ondergrond liepen zodat ze in de zomer hun poten niet zouden verbranden. Ze besnuffelden elk binnenkomend voertuig op de aanwezigheid van explosieven. Ook waren ze getraind om indringers aan te vallen die de staken op het hek hadden weten te trotseren. Evan kon niet veel ergere dingen bedenken dan aan je einde komen tussen de kaken van een veertig kilo zware Mechelse herder. De honden waren geduchte aanvalsmachines, die hun geringe gewicht ruimschoots compenseerden; SEAL Team Six had er zelfs eentje bij zich toen ze per parachute boven de compound in Abbottabad werden gedropt.

Hierna zwenkte Evan de camera tot hij het Witte Huis in beeld had. Op de halfronde portico aan de zuidgevel waren, zoals aan het hele gebouw, infrarooddetectoren en geluids-

sensors aangebracht, die door zowel centrales ter plaatste als in het Joint Operations Center in het hoofdkwartier van de Secret Service vierentwintig uur per dag in de gaten werden gehouden.

Daarnaast hielden de agenten van het JOC ook de radarschermen in de gaten die elk vliegtuig dat het luchtruim betrad registreerden. Ze stonden permanent in contact met de Federal Aviation Administration en de luchtverkeersleiding van Reagan National Airport. Op het dak van het Witte Huis prijkte bovendien een luchtafweersysteem dat gebruikmaakte van FIM-92 Stinger-raketten, waarmee een drone of een superpilot die erin geslaagd was de eerste reeks waarschuwingsmechanismen te omzeilen alsnog neergehaald kon worden.

Evan richtte de zoomlens op het dak boven het Trumanbalkon. Een scherpschutter met een Stoner SR-16-geweer hield de met enorme oranje bakens gemarkeerde landingsplek van Marine One in de gaten, de presidentiële helikopter. Meer scherpschutters patrouilleerden op het dak, gewapend met .300 Win Mags, die een bereik hebben van vijftienhonderd meter, waardoor het gebouw in wezen werd beschermd door een koepel van een kilometer doorsnee.

Het zou niet zomaar moeilijk worden het Witte Huis binnen te komen. Het was onmogelijk.

Niet dat het allemaal veel gemakkelijker werd als je eenmaal op de drempel van het gebouw stond.

Niets kwam het Witte Huis binnen zonder uitvoerig door metaaldetectoren, wachtposten en magnetometers te zijn gescand. Zelfs de miljoenen poststukken die er jaarlijks binnenkwamen ontsprongen de dans niet. Zelfs de lucht niet. Elektronische sensoren die bij elke ingang waren gemonteerd registreerden de geringste concentratie van mogelijke ziekteverwekkers, gevaarlijke gassen, of anderszins schade-

lijke stoffen. De Technical Security Division controleerde dagelijks alle kamers op de aanwezigheid van schadelijke virussen, bacteriën, radioactiviteit, residu van explosieven en exotische gifstoffen.

Degene die het op wonderbaarlijke wijze toch was gelukt het strengst beveiligde gebouw ter wereld binnen te dringen, wachtte nog meer maatregelen. Het gebouw was niet alleen uitgerust met talloze *panic buttons*, alarmknoppen en saferooms, maar beschikte ook over meerdere vluchtroutes, waaronder een drie meter brede tunnel die onder East Executive Avenue NW door liep en uitkwam in de kelder van het tegenovergelegen Treasury Department.

Evan liet de camera zakken en slaakte toen hij hem tussen de spijlen vandaan haalde een onhoorbare zucht.

Het vermoorden van de president zou heel wat voeten in aarde hebben.

Afwezig licht

Orphan X.

Zo luidde Evans alias sinds hij op twaalfjarige leeftijd uit een weeshuis was geplukt en was ondergebracht in een uiterst geheim programma dat was weggestopt in de diepste krochten van Defensie. Het was niet zomaar een geheim programma; alles gebeurde in het volslagen duister. Al stond je er met je neus bovenop, dan nog zag je niets dan afwezig licht.

Ongeveer tien jaar geleden hadden de onvermijdelijke ambigüiteiten die gepaard gingen met de aan Evan toegevoegde opdrachten hem tot een ommekeer bewogen. En dus was hij uit het Orphan-programma gestapt en van de radar verdwenen.

Hij had geen afstand gedaan van de aanzienlijke financiële reserves die hij met zijn clandestiene werk had vergaard, en profiteerde nog altijd van de in zijn spiergeheugen ingesleten vaardigheden. Maar ondanks de hoeveelheid bloed die hij op zes continenten had laten vloeien, bleek zijn morele kompas nog intact en naar behoren te functioneren.

Nu was hij de Nowhere Man, die de allerwanhopigsten die niemand hadden bij wie ze terechtkonden een helpende hand toestak. Hij was opgelucht dat hij zijn verleden achter zich had kunnen laten. Zelfs binnen de inlichtingenge-

meenschap waren er maar zeer weinigen van het bestaan van het programma op de hoogte. Evans codenaam, Orphan X, werd afgedaan als behorend bij een mythisch figuur, een sterk verhaal. Slechts weinigen wisten wie Evan was, of wat hij op zijn kerfstok had.

Helaas was de president van de Verenigde Staten een van hen.

In de beginjaren van Evans carrière bij het programma was Jonathan Bennett de staatssecretaris van Defensie geweest. Hij was, via een doorgeefstelsel dat zijn betrokkenheid zo goed mogelijk maskeerde, de uiteindelijke opdrachtgever van de missies gebleken. Evan was in Bennetts periode de meest effectieve kracht geweest, en had voldoende staatsvijandelijke elementen omgebracht om een kerkhof te vullen. Evan wist waar de lijken begraven lagen; hij had ze hoogstpersoonlijk in de grond gestopt.

Toen Bennett jaren later tot president was opgeklommen, was hij begonnen om alle sporen van het grondwettelijk uiterst aanvechtbare programma waarover hij eens de scepter had gezwaaid uit te wissen. Met bloed, zweet en hard werken was Evan erachter gekomen dat Bennett bovenmatig geobsedeerd leek door het laten verdwijnen van alles wat naar de missie van 1997 verwees.

Waardoor Evan met stip boven aan de dodenlijst terecht was gekomen.

Hij wist niet waarom die missie een speciaal plekje in Bennetts paranoïde hart had, of waarom die moordaanslag in die ver weg gelegen, grauwe stad vandaag nog altijd relevantie had. Welke mysteries hadden er zich op die koude en fatale ochtend buiten het gezichtsveld van Evans telescoopvizier afgespeeld? Had hij door de trekker over te halen een dominosteentje aangetikt, waarop een kettingreactie met enorme consequenties was gevolgd? Of was hij in dat don-

kere riool op iets zeer geheims gestuit, waardoor hij zelf het mikpunt was geworden van een persoonlijke vendetta? Hij wist de antwoorden niet.

Het enige wat hij zeker wist, was dat Bennett hem uit de weg wilde ruimen.

En dat hij op zijn beurt Bennett het zwijgen wilde opleggen.

Maar Evan werd niet louter gedreven door zelfbescherming. Bennett was moreel door en door corrupt en zijn verderfelijke mores verspreidden zich als gif door de lagere regionen van de macht. Hij had in zijn hoedanigheid van president opdracht gegeven tot de liquidatie van diverse Orphans, dezelfde die onder zijn leiding hun leven hadden gewaagd in dienst van hun land. En ook had hij de dood op zijn geweten van een man die zo standvastig en rechtschapen was geweest, dat Evan hem als zijn vader was gaan beschouwen.

Dat was een misrekening gebleken.

En tevens de reden dat Evan op dit moment, in de verstikkende juniwarmte, tussen de toeristen bij het hek van het Witte Huis, stond te wachten op een levensteken van de Man.

De vrouw naast Evan ging op haar tenen staan, duwde haar kinderen naar voren zodat ze beter zicht hadden. 'Kijk! Volgens mij is dat hem! Hij komt volgens mij deze kant op!' Ze hees haar oudste op haar arm. 'Hou nou eens op met die Pokémon-onzin en maak een paar foto's voor je Instagram.'

Terwijl de colonne voertuigen die vanaf de West Wing over de kronkelige oprit reed langzaam groter werd, liet Evan de camera zakken en pakte zijn Big Gulp. Het konvooi, acht overheidsbakbeesten van de Secret Service en drie identieke presidentiële limo's, was het zogeheten infor-

mele pakje. De drie limo's dwongen een mogelijke huurmoordenaar tot een keuze; ze wisten nooit in welke van de drie de president zat. De twee afleidingsvoertuigen konden in het geval van een aanslag bovendien als vluchtauto dienstdoen.

Toen het konvooi de South Lawn was genaderd, kwam het plots tot stilstand.

Opwinding welde in Evans borst op als de lik van een koude vlam. Was dit het moment waar hij na 237 observatie-uren, verspreid over de afgelopen zes maanden, op had gewacht?

Hij wist de camera snel genoeg in stelling te brengen om te zien dat een assistent vanaf de rand van de Rose Garden met een lederen koffer in zijn hand op de voertuigen afrende. De bomen belemmerden het uitzicht en onttrokken de op de colonne afrennende assistent geregeld aan Evans zicht. Om hem niet uit het oog te verliezen begon Evan door de menigte langs het hek te lopen.

De assistent stopte bij de middelste limousine, die door de bomen heen nauwelijks te zien was. Hierna ging een portier een heel klein beetje open, waarop de assistent de koffer door de smalle kier naar binnen duwde.

Het portier ging weer dicht.

Het tafereel kon hooguit een tiental mensen die op de juiste plek langs het hek stonden zijn opgevallen.

Het was inderdaad de doorbraak waar Evan al een halfjaar op wachtte.

Hij had Bennetts hand gezien.

Maar het feit dat de president op dit moment in de middelste limo zat, wilde geenszins zeggen dat hij daar de volgende keer ook in zou zitten.

Evans brein draaide op volle toeren, woog koortsachtig allerlei variabelen af.

De president zou er waarschijnlijk geen voorkeur voor een specifieke presidentiële limousine op na houden. Maar hij zou waarschijnlijk wél een favoriete chauffeur hebben.

Evan moest niet de limo's in de gaten houden, maar degenen achter het stuur.

Of om het preciezer te formuleren: aangezien de chauffeurs schuilgingen achter getinte ramen en ze identieke voertuigen bestuurden, moest Evan zich richten op hun rijstijl, en elke mogelijke afwijkende stuurbeweging van de tweede limo in de colonne in zijn geheugen opslaan.

Hij verlegde zijn aandacht naar de middelste limo, terwijl hij tegelijk zijn blikveld verbreedde om de twee andere in het oog te krijgen. De zon brandde op de zijkant van zijn nek. De opwinding in de wachtende menigte steeg, de lucht vulde zich met de geur van zonnebrand en deodorant. De Instagram-jongen zeurde dat hij honger had en jammerde alsof hij zijn rug had gebroken.

Evan liet zich niet afleiden.

Terwijl het konvooi weer optrok, hadden de buitenste voertuigen van de stoet hun wielen gedraaid voordat ze begonnen te rijden, waardoor de auto's met gedraaide wielen op het asfalt stilstonden. Maar de wielen van de middelste chauffeur draaiden pas toen hij daadwerkelijk begon te rijden, waarschijnlijk om in opdracht van de president het optrekken van de auto zo geleidelijk mogelijk te laten verlopen.

Een duidelijk signaal.

Als Evan iemand was die weleens glimlachte, zou dit daar een aangewezen moment voor zijn.

Ma Instagram hees haar kind overeind. 'Sta óp, Cameron. De president komt zo langs.'

Terwijl het konvooi de oprit nam, zette Evan zich in beweging en probeerde zich op weg naar de kruising van

E Street en East Executive Avenue niet al te bruusk door de menigte te begeven.

President Bennett gaf de voorkeur aan deze route omdat hij daarmee Pennsylvania Avenue vermeed, waar de voor-gevel van het Witte Huis aan ligt en vanwaar je Lafayette Square kunt zien liggen, waar zich een almaar uitdijend contingent actievoerders ophield dat een afzettingsproce-dure tegen hem eiste. Ze hadden borden en spandoeken bij zich waarop een opsomming te lezen stond van zijn grondwetsschendingen. Het overtreden van de Arms Ex-port Control Act. Het illegaal wegsluizen van geld en wa-pens naar buitenlandse strijdkrachten. Het instemmen met uitgebreide en diepgravende NSA-onderzoeken naar eigen staatsburgers. Het monitoren van binnenlandse oppositie-partijen. Het aan zijn laars lappen van internationale ver-dragen. Het voortrekken van Defensiebedrijven. Het om-zeilen van het Congres. Misbruik van juridische middelen.

Maar de gewiekste Bennett had een krachtenveld rond zijn regering weten op te trekken dat de transparantie vol-doende verstoorde om zijn belagers op afstand te houden.

Evan was niet geïnteresseerd in politiek. Bennetts mal-versaties, hoe verwerpelijk ook, waren niet de reden dat Evan op het snikhete beton voor het Witte Huis stond. Met de omvang van de schandalen en het samenzweringsge-halte had het niets te maken. Met de op fluistertoon ge-voerde conversaties in de coulissen van de macht evenmin. Het ging niet om deals in achterkamertjes die regeringen omver konden werpen, of Rube Goldberg-machines die de aanleiding veranderden in resultaat, oorzaak in gevolg.

Het waren de gezichten van de doden.

En het feit dat de president van de Verenigde Staten hoogstpersoonlijk de opdracht had verstrekt voor de moord op mannen en vrouwen die in hun jeugd bij hun pleegge-

zinnen waren weggehaald en getraind en geïndocctrineerd werden om hun leven in dienst van hun land te stellen. Ze hadden het beste proberen te maken van het leven dat hun was opgedrongen. En alleen om zijn eigen hachje te redden had hij hen stuk voor stuk laten verdwijnen.

Het beëindigen van het leven van Jonathan Bennett was de moeder van alle Nowhere Man-missies.

Eindelijk had de colonne het kruispunt bereikt, en Evan bleef staan. Weer draaiden de chauffeurs van de buitenste limo's in stilstand de wielen alvast in de rijrichting, waardoor het loopvlak tegen het asfalt schuurde. En weer begonnen de wielen van de middelste limo pas te draaien toen de stoet zich in beweging zette.

Het was dus geen toeval geweest. Maar een gewoonte.

Het konvooi draaide E Street in en kwam nu in Evans richting.

Hij herschikte zijn honkbalpet en vertraagde de frequentie van zijn ademhaling tot hij tussen zijn hartslagen slechts stilte hoorde, die gewijde grond die hij betrad vlak voordat hij de trekker van een scherpschuttersgeweer overhaalde, waar zelfs de kleinste trilling van het bloed in zijn vinger-top een misser kon veroorzaken.

In minder dan een minuut zou de presidentiële limo vlak voor Evans neus voorbijrijden, en zou hij zich op luttele meters afstand bevinden van de meest onbenaderbare en zwaarst beveiligde man die er op deze aarde rondliep.